

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

43. De insigni miraculo, quod pueris Apamiensibus contigit, qui ruri verba consecrationis ioco protulerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

dispendium sustinere, eos autem qui hoc fecerint, aut fieri permiserint, ex prouincia ubi hoc commissum est, expelli, rebus eorum loci illius sanctissimæ Ecclesiæ vendicandis.

Ioannes Moscus Eniratus cap. 196. Prati spiritualis de insigni miraculo, quod pueris Apamiensibus contigit, qui ruri verba consecrationis ioco protulerunt.

CAP. XLIII.

Narrauit nobis Gregorius Aphricanæ prouinciæ Præfectus, fidelis vir, & monachorum, ac pauperum amator, bonisque omnibus semper congaudens. In prouincia, inquit, mea, (erat Apamiensis secundæ Syrorum prouinciæ, ex oppido, quod dicitur Torax) ager est ab vrbe quasi quadraginta miliarijs distans, qui Gonagus dicitur. In hoc siue in eius finibus pueri pascebant pecora. Et ut solet pueris contingere, puerili consuetudine voluerunt ludere. Cumque luderent, dixerunt ad inuicem: Venite celebremus Missam, & offeramus sacrificium, & communice- mus, sicuti semper in sancta Ecclesia presbyter facit. Quod cum placuisset omnibus, constituunt ex eis vnū in ordine presbyteri, duosque alios pueros in ministrorum officio, veniuntque ad saxum quoddam (erat enim in planitie) ac supra saxum in morem altaris apponunt panem, & vas testum cum vino. Assistuntque, vnus quidem coram altari, qui fungebatur officio presbyteri, medius, duo verò

B 4 alij

alij hinc, atque hinc veluti ministri. Et ille quidem sanctæ oblationis verba dicebat, illi verò fasciis, quæ ferebantur, pro flabellis videntes, auram faciebant. Qui verò presbyteri fungebatur officio, idè sanctæ oblationis verba sciebat, quia consuetudo fuit in Ecclesia ut pueri in Missis ante sacrarium assisterent, primi que cum clericis communicarent sanctis Christi Dei nostri venerandisque mysticis. Quoniam verò quibusdam in locis alta voce consueverunt presbyteri sancti sacrificij rationes pronunciare, pueri ut propius stantes, sapius eas audiendo didicerant. Cum igitur omnia secundum Ecclesiasticam consuetudinem fecissent, priusquam panes frangerent, ac communicarent, ignis cœlitus delapsus, quæ proposita erant, consumpsit omnia, saxumque totum combussit, ita ut nihil omnino neque saxi, neque eorum, quæ fuerant proposita, relinqueretur. Hoc repente factum cum pueri vidissent, in terram omnes præ timore corruerunt, ac diutius semivivum permanserunt, neque erumpere vocem, neque de terra surgere valentes.

Cum verò non redirent domum hora, quam consueverant reuerti, sed pauidi in pavimento iacerent, exierunt parentes eorum, ut viderent, cuius rei gratia consueto legitimo tempore non reuertissent. Egressi autem pueros omnes humi iacentes inuenerunt, neque agnoscere aliquos, neque loqui se alloquentibus

bus valentes. Parentes itaque semiuiuos eos aspicientes, vnusquisque filium suum assumētes, domum retulerunt, videntesq; pueros in huiusmodi excessu diutius durantes, mirabantur nimium causam, stupores eorum omnino ignorantes, nec discernere valentes, sapiusque illos per totum diem interrogantes, responsum nullum accipere ab eis potuerunt, & quæ illis acciderant, scire omnino nequiverunt, donec dies illa, & nox tota præterijt. Tunc enim & pueri paulatim in se ipsos reuerſi, cuncta illis retulerūt quæ gesta fuerant, & quæ illis contigerant. Assumentes verò parentes suos, & omnes loci ipsius habitatores, egressi sunt, & locum eis ostenderunt, in quo mirabilia ista contigerant, vestigia quædam elapsi ignis indicantes. Audientes verò, quæ facta fuerant, & ipsis indicijs rerum admoniti, in ciuitatem cucurrerunt, cunctaque Episcopo ciuitatis nunciauerunt. Qui percussus magnitudine & nouitate miraculi, cum omni clero festinus accurrit. Videnſque pueros, & rursus ab eis, quæ euenerant audiens, & celestis ignis vestigia intuens, pueros quidem omnes continuo in monasterium immisit, locum verò monasterium fecit latissimum, supra locum autem ignis, Ecclesiam construxit, & sanctum erexit altare. Dicebat autem ipse dominus Gregorius fidelissimus vir, vnum se istorum puerorum aspexisse, eiusque monasterij, vbi miraculum acciderat, monachum ipsum

E 5 co-

cognouisse. Et istud quidem magnum reuera
ac diuinum, stupendumque miraculum Gre
gorius venerabilis nobis ætate nostra cont
gisse enarrauit.

*Ioannes Moscus 79. cap. Prati spiritualis, de
quibusdam portunculis sacra Eucharistia
que omnes miraculose culmos & spicas ge
minauerunt, quo miraculo multi adiecti sunt
Catholica Ecclesia.*

C A P. X L I I I I.

CV M venissemus Seleuciam, conueni
mus Abbatem Theodorum Episcopum
eiusdem ciuitatis. Ille autem narrauit
nobis, dicens: sub sanctæ memoriæ Dionysii
huius ciuitatis Episcopo præcessore meo, tal
quiddam contigit. Vir quidam erat in hac ci
uitate negociator valdè religiosus, & diues
sed hæreticus. Erat enim de Seueri sectatori
bus. Habebat autem seruum fidelem quendam
sanctæ & Apostolicæ Ecclesiæ communica
rem. Hic iuxta prouinciæ consuetudinem, de
sancto coenæ Dominicæ sumptam communio
nem inuoluit in linteo mundissimo, & in ar
mario reposuit. Contigit autem, vt post san
ctum Pascha vir ille fidelis mitteretur Con
stantinopolim, negocij cuiusdam gratia, de
missa per obliuionem sancta communione in
armario. Dedit autem eius clauem domus
suo. Quadam verò die aperiens armarium do
minus, inuenit linteolum, inuoluta que in eo
sanctas particulas communionis. Contriste